

и Демицъ. Въ ноемврий Паппенхаймъ, като събралъ около 8,000 души войски, принудилъ Баннера да снесе обсадата на Магдебургъ. Но наскоро противъ Паппенхайма се обърнаха отъ Везеръ и Елба, отъ сѣверъ и югъ, прѣвѣсходящитѣ сили на Тотта, Баннера, Хамилтона, бременския епископъ и дошлитѣ въ помощъ на Баннера войски, новонабрани въ Турингия отъ саксенъ-веймарския принцъ Вилхелмъ. Резултата отъ дѣйствиата на всички тѣзи войски билъ този, че Паппенхаймъ се видѣлъ принуденъ да отстъпи задъ Везеръ въ долнерейнскитѣ католически вла-

дѣния, противъ които отъ югъ дѣйствували войскитѣ на хессенъ-кас-селския ландграфъ. А Магдебургъ, Висмаръ, Демицъ и нѣкои други градове били взети отъ шведитѣ и протестантитѣ. Когато по този начинъ долня Елба и пространството между Елба, Везеръ и морето били очи-стени отъ императорскитѣ войски, Баннеръ съ пѣ-голтмата частъ отъ шведскитѣ войски и войскитѣ, набрани отъ саксенъ-веймарския принцъ Вилхелмъ, тръгналъ прѣзъ Турингия и Франкония да се съедини съ Густавъ-Адолфа.

§ 34.

Главнитѣ дѣствия въ юго-западна Германия; — движението на Густавъ-Адолфа и Тилли къмъ Майнъ.

Още на 17 септемврий Густавъ-Адолфъ тръгналъ съ шведската армия отъ Халле за Турингия. Като заелъ съ хитростъ Ерфуртъ, той заповѣдалъ силно да го укрѣпятъ, оставилъ въ него саксенъ-веймарския принцъ Вилхелмъ да набира войски, продължавалъ да върви прѣзъ Гота, Арнщадтъ, Илменау и Шлейзингенъ къмъ Швейнфуртъ и на всѣкъдѣ билъ посрѣщанъ като из-бавителъ. На 4 октомврий шведската армия приближила до Вюрцбургъ: града още на другия день се прѣдалъ по капитулация, но замѣка се държалъ упорито и едва на 8 октомврий билъ взетъ съ пристѣпъ. Вземанието на Вюрцбургъ било важно за това, че нанесло силенъ ударъ на най-могщия отъ рейнскитѣ католически владѣтели — вюрцбургския архиепископъ, а още и за това, че шведитѣ завладѣли въ Вюрцбургъ голѣми запаси съ храни, парични сумми и богати съкровища. Тукъ между Густавъ-Адолфа и прѣдставителитѣ на франконския окръгъ билъ сключенъ съюзъ; първия обѣ-

щалъ своето покровителство и за-щита, а послѣднитѣ — да бждѣтъ вѣрни съюзници и въ всичко да му съдѣйствуватъ. Въ Франкония веднага се почналъ наборъ на войски. Присъединението на богатата, изобилна съ всѣкакви срдства и още малко пострадала отъ войната Франкония било извънрѣдно важно за шведитѣ.

Между това Тилли, който се намиралъ при Алефелдъ на Везеръ, всячески се трудилъ да отвлѣче Густавъ-Адолфа къмъ Везеръ. Като оставилъ частъ отъ войскитѣ при Алефелдъ, той най-напрѣдъ показвалъ на глѣдъ, че ужъ иска да прѣмине прѣзъ Везеръ, послѣ тръгналъ за Хессенъ-Касселъ, съединилъ се съ Фуггера и Алтрингера въ Фрицларъ, и като видялъ, че Густавъ-Адолфъ продължава да върви къмъ Майнъ, тръгналъ сжщо за тамъ прѣзъ Фулда и Ашафенбургъ, като ималъ вече около 18,000 души пѣхота и 8,000 души конница, всичко около 26,000 души, и съ намѣрение да се съедини съ 13,000 войски на лотаринг-